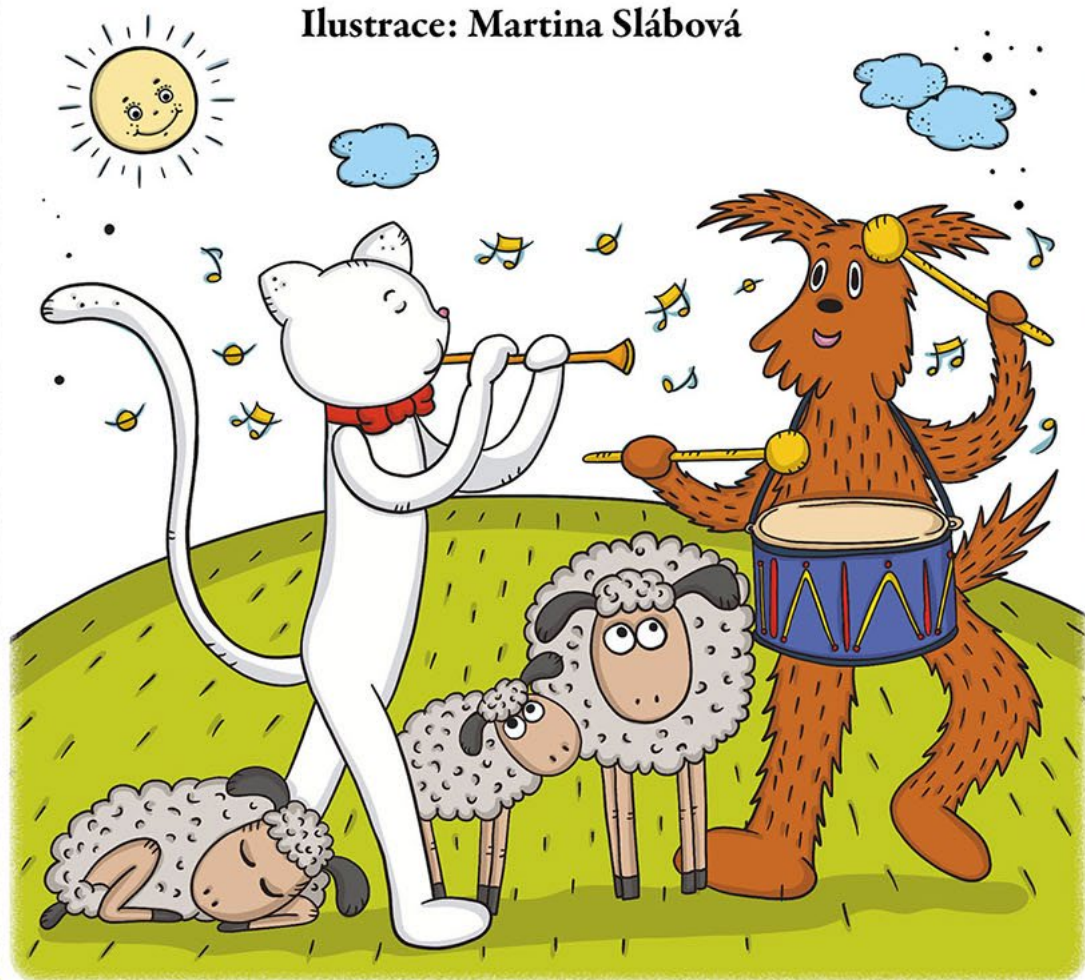

PÍSNÍČKOVÝ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková
Ilustrace: Martina Slábová

Písničkový příběh pejska a kočičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Písničkový příběh pejska a kočičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PÍSNÍČKOVÝ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková

edika.

ÚVOD

To bylo tenkrát, když pejsek s kočičkou měli zase letní prázdniny a nevěděli, co si s nimi počít. Takovou vám měli dlouhou chvíli, že si kočička tu dlouhatánskou chvíli namotala do klubíčka a upletla si z ní čepici na zimu. A pejsek si z ní zase uháčkoval novou rohož, poněvadž ta stará už se mu omrzela.

Že tomu nevěříte? No tak se podívejte!

TLUČE BUBENÍČEK

A jak si tak pletou a háčkují z té dlouhé chvíle a pobrukují si při tom všelijaké písničky, kočička dostane nápad. „Pejsku, co kdybychom se naučili hrát na nějaký hudební nástroj? Zpívání nám jde docela pěkně, ale kdybychom k tomu měli hudbu, bylo by to ještě pěknější!“

„To je nápad!“ zajásal pejsek a odhodil háčkování na zem. „Od teď už žádné háčkování, kočička! Beztak mě z toho bolí tlapky a stejně mě to nebaví!“

„Taky už mne to pletení nebaví, pejsku. Však jsem si těmi jehlicemi už několikrát málem oči vypíchla!“

„To je hrůza!“ vyděsí se pejsek. „Co bych si tu s tebou počal, kdybys neměla oči?“

„Na to nechci ani pomyslit, pejsku,“ povídá kočička. „Raději pojďme vymyslet to naše muzicírování.“

„Pravda,“ vzpomene si pejsek. „Ale kde vezmeme takový hudební nástroj? To přece stojí spoustu peněz!“

„Na to jsem už myslela, pejsku. My si ty hudební nástroje vyrobíme sami. Vždyť to přece nemůže být tak těžké!“

„Ano, ano!“ skáče pejsek radostí a už běží do komory.

Kočka vyhlíží, s čím pejsek přijde, a než se nadála, už byl zpátky. V tlapkách nesl dva veliké hrnce, které obrátil dnem vzhůru a položil na zem. „Tak tady máme, kočičko, dva bubny.“

Kočka byla nadšená, že pejsek sehnal tak rychle dva bubny, a odběhla také do komory. Pejsek čeká, co kočička přinese, a za chvíli už běží s vařečkami a podá mu dvě. „Tady máš paličky, pejsku.“

Pejsek pěkně poděkoval a pustil se do bubnování. To vám byl, děti, takový rambajs, že si kočička musela zacpat obě uši, aby neohluchla. „Dost, pejsku, už toho nech!“ volá na pejska, ale ten neslyší a buší do toho hrnce hlava nehlava. Kočičce nezbylo, než vytrhnout pejskovi paličky z tlapek. „Tak takhle by to nešlo!“ zlobí se na něho.

„Nezlob se, kočička, když do mě ti cosi vjelo... nevím co... ale bylo to tak krásné!“

„To je sice hezké, pejsku, ale já jsem kvůli tomu málem přišla o obě uši.“

„Tak budeme bubnovat spolu a třeba to do tebe vjede taky!“

„To sotva,“ kroutí hlavou kočička. „Vždyť víš, že jsem klidnější povahy.“

„Tak to alespoň zkus!“

Kočička si tedy sedla na zem vedle pejska, vzala si do tlapek paličky a začala bubnovat. Nejprve pěkně potichoučku, pak trošku hlasitěji, a nakonec do toho hrnce bušila hlava nehlava. Pejsek se také přidal a to vám byl takový rachot, že si to neumíte ani představit. Dokonce jim z toho rambajsu po stole hrníčky pochodovaly!

„Tak,“ řekla kočička, když přestali, „bubnovat už umíme, teď si k tomu zazpíváme!“

„Ale kterou?“

„No přeci bubnovací!“

„Když mne zrovna žádná nenapadá.“

„To mne taky ne.“

A tak oba přemýšleli a přemýšleli, až si kočička přece jen na jednu vzpomněla. „Tluče bubeníček!“ volá nadšeně. „Ta je přeci bubnovací!“

„Ano, ano!“ raduje se pejsek a oba si zas pěkně sednou na zem a začnou bubnovat a zpívat:

*Tluče bubeníček,
tluče na buben
a svolává hochy:
Hoši, pojdte ven!*

*Zahrajem si na vojáky,
máme pušky a bodáky!
Hola, hola, hej,
nikdo nemeškej!*

Když dozpívali a dobubnovali, všiml si pejsek, že se kočička mračí.

„Pročpak se mračíš, kočička?“

„Ále,“ povídá kočička. „Nelíbí se mně ta slova v písničce.“

„Jaká slova?“ diví se pejsek.

„Pušky a bodáky... taková ošklivá slova to jsou,“ mračí se dál kočička.

„A to je pravda,“ přikyvuje pejsek. „Tak víš co, kočička? My už ta slova nebudeme nikdy zpívat. A je to!“

„A místo nich dáme do písničky nějaká jiná slova, která se budou rýmovat!“

„To je nápad!“

Pejsek s kočičkou přemýšleli, jaká slova by se do té písničky rýmovala, a dlouho je nic nenapadlo. To víte, děti, hledat rýmy, to vůbec není lehké. Však si to sami zkuste!

„Pojď, pejsku,“ povídá po chvíli kočička, „půjdeme se na chvíli projít ven a možná nás po cestě něco napadne. Přece nebudeme sedět celý den doma. Vždyť je léto a v létě se chodí ven na procházky!“

„Tak jo,“ souhlasí pejsek. „A pak si třeba lehneme do trávy a budeme pozorovat obláčky, jak plují po obloze!“

„I třeba.“

Pejsek s kočičkou se procházeli po rozkvetlé louce a povídali si o tom, jaké mají krásné léto a že by se měli jít koupat do rybníka a hrát si s dětmi.

„Je ti taky takové horko jako mně, kočičko?“ funí pejsek.

„Ano, pejsku, a také bych si odpočinula. Už mě z té procházky bolí nožky.“

„Tak si lehneme tamhle pod ten strom!“

Šli k tomu stromu a vidí, že na něm rostou obrovitánské hrušky. Pejsek si chce lehnout do trávy, ale nepodívá se pořádně a plácne sebou přímo do bodláků. „No to jsem si dal!“

Kočička se směje, a jak se tak dívá na ty bodláky a pak zas na hrušky, plácne se do čela. „Máme hrušky a bodláky!“ volá radostí bez sebe.

„To máme, no,“ brblá pejsek a vytahuje si bodláky z chlupů. Nechápe, jak z toho může mít kočička takovou radost. Vždyť mít bodláky v kožichu přece není nic příjemného!

Ale to už si kočička utrhne ze stromu dvě hrušky, popadne pejska i s těmi bodláky a mašíruje si to s ním po louce:

*Tluče bubeníček,
tluče na buben
a svolává hochy:
Hoši, pojdte ven!*

*Zahrajem si na vojáky,
máme hrušky a bodláky!
Hola, hola, hej,
nikdo nemeškej!*

Kočička byla moc spokojená se svou písničkou, zato pejsek byl celý nespůj z toho, jak ho ty bodláky lechtaly na zádech. „Vytáhni mně, kočičko, ty bodláky, nebo mne ulechťají k smrti!“ Kočička mu se smíchem vytahuje bodláky z kožichu a pobrukuje si svou novou písničku.

„Já nevím, kočičko, co se ti na té písničce tak líbí,“ mručí pejsek. „Kdo to kdy viděl, aby měli vojáci hrušky a bodláky.“

„Pěkně se to rýmuje,“ povídá vesele kočička. „A mně se to náhodou líbí.“

„Ale mně ne!“

„Tak si, pejsku, vymysli svou písničku,“ povzbuzuje ho kočička.

„A taky že vymyslím!“ volá pejsek a už si to mašíruje domů.

„Ale nejdřív se na to pořádně najím. S prázdným břichem se mi špatně přemýšlí.“

Když dorazili domů, pejsek řekl kočičce, aby se podívala, co mají dobrého k snědku, a on že si zatím lehne do postele a bude přemýšlet. Kočička odešla do komůrky a za chvíli se vrátí a volá: „Máme buřty a dva párky!“

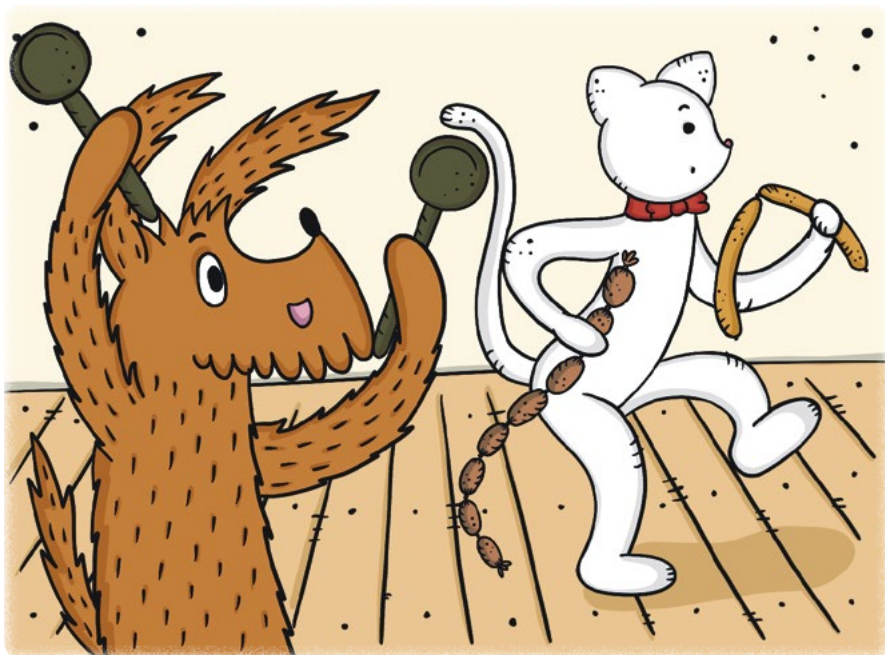
„Mňam,“ olízne se pesek a v tu chvíli ho něco napadne. Vyskočí z postele a zakřičí: „To je ono, kočička! To je ono!“

Pak si honem sedne na zem, vezme do tlappek paličky a už velí: „Kočičko, mašíruj!“

Kočička si v duchu říkala, že se pesek nejspíš z hladu pomátl, ale uposlechla a začala s těmi buřty a párky pochodovat po domečku sem a tam. A pesek už zas buší do toho hrnce a zpívá:

*Tluče bubeníček,
tluče na buben
a svolává hochy:
Hoši, pojdte ven!*

*Zahrajem si na vojáky,
máme buřty a dva párky!
Hola, hola, hej,
nikdo nemeškej!*

Když pejsek dozpívá, vidí kočičku, jak na něj poulí oči. „To koukáš, kočičko, co?“

„No, to koukám,“ povídá kočička a podává mu párky. „Na, pejsku, raději už se najez.“

Oba se pustili do jídla a pak si až do večera prozpěvovali každý tu svoji písničku a byli rádi, že se jim to dnešní muzicírování tak pěkně vyvedlo.

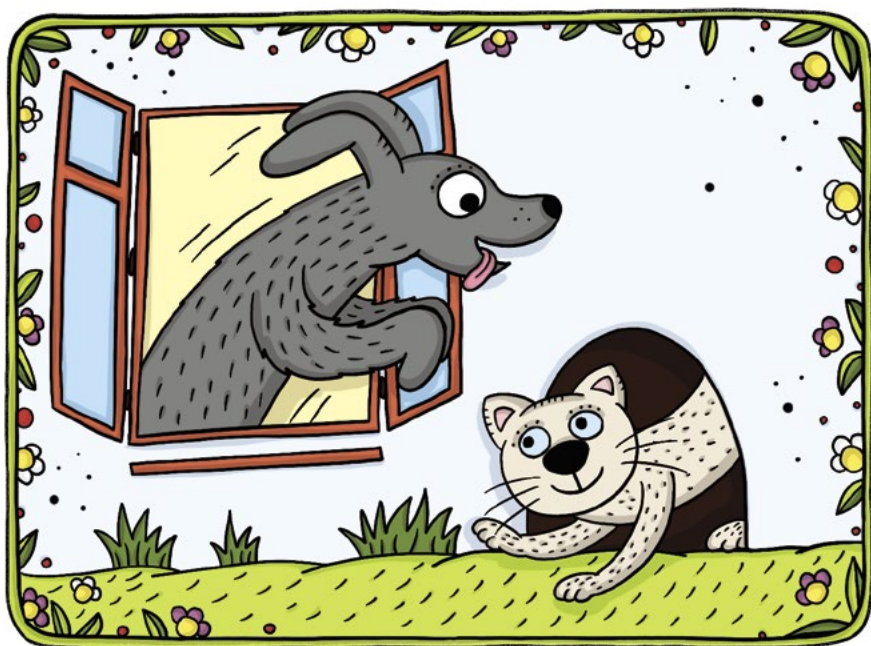

Tlu - če bu - be - ní - ček tlu - če na bu - ben

A svo - lá - vá ho - chy ho - ši pojed'-te ven

Za-hra-jem si na vo - já - ky, má-me puš-ky a bo - dá - ky.

Ho-la ho-la hej, nik-do ne-meš-kej

KOČKA LEZE DÍROU

V ten den bylo venku všelijak. Chvíli pršelo, pak zas svítilo sluníčko, pak zas pršelo a pak zase vylezlo sluníčko a tak to šlo pořád dokola. Pejsek s kočičkou přemýšleli, co budou dělat, a protože už to doma nemohli vydržet, řekli si, že přece jen půjdou ven, a že když zmoknou, tak to nevadí, protože pak zas vyjde sluníčko a oni na tom sluníčku pěkně uschnou.

„To mně, pejsku, připomíná jednu písničku,“ povídá kočička.

„A kterou?“ ptá se zvědavě pejsek.

„No přece tu o kočce, jak leze dírou, a pes oknem. Tam taky prší a pak vyjde sluníčko.“

„Tak to můžeme udělat jako oni! Ty polezeš dírou a já oknem a pak venku zmokneme a zas na sluníčku ushneme!“

„No jo, ale my přece nemáme nikde žádnou díru,“ kroutí hlavou kočička. „Kudy já polezu?“

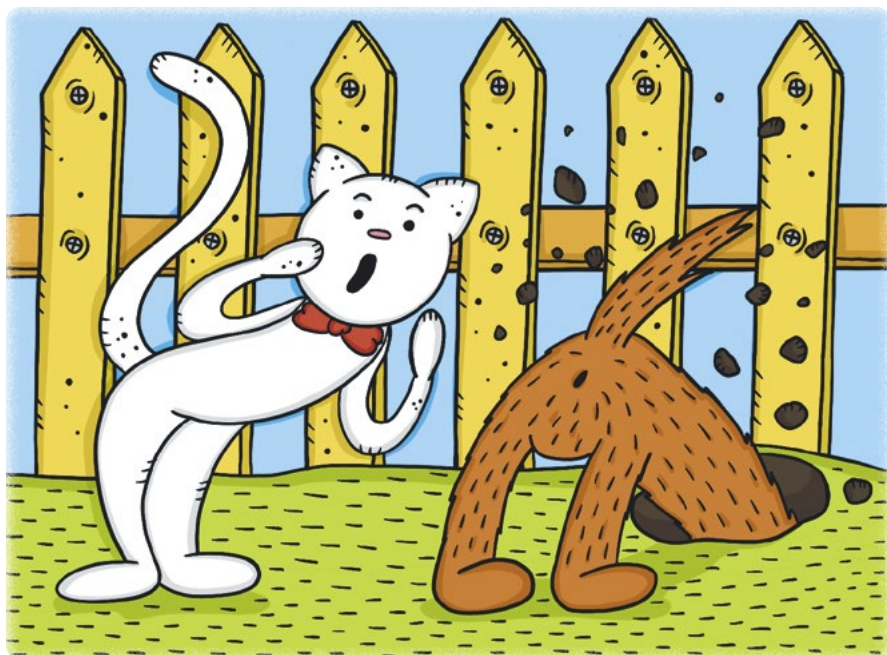
„Neboj se, kočička, já něco vymyslím,“ povídá pejsek a začne chvíli pochodovat sem a tam, jak to má ve zvyku. Po chvíli se práskne do čela a jde ven. Kočička čeká, co bude, a za chvíli ho vidí u plotu, jak hrabe do země. „Copak to tam provádíš, pejsku?“ volá na něj z okna.

„No co, co... Hrabu tady díru!“ funí pejsek. „Abys měla, kočička, kudy vylézt!“

„Jak myslíš, pejsku, ale to bude trvat nejmíň do zítřka, než se prohrabeš až na druhou stranu. A to už třeba nebude takové počasí, jako je dneska.“

„I kdepak, kočička! Než se naděješ, bude díra hotová!“

„Jen aby ses mi v tom zápalu neprohrabal až do Austrálie!“ zavolala ještě kočička, ale to už pejsek zmizel v díře. Z dálky bylo

slyšet jeho funění a hekání a kolem dokola nebylo vidět nic než mračna hlíny, která lítala na všechny strany.

Opravdu netrvalo dlouho a už běží pejsek a volá: „Díra je hotová! Honem se pojd', kočičko, podívat!“

Kočička spěchá ven a na mou duši! U plotu byla díra jako hrom! Pak se podívá na pejska a vidí, že je celý špinavý a poškrábaný. „I propána, pejsku, co se ti stalo? Vždyť jsi celý poškrábaný! Že ty jsi se s někým pral!“

„Ále,“ povídá pejsek, „když on si tam krtek hrabal svoje chodbičky a já mu je zničil. Chvíli jsme se spolu handrkovali, no a nakonec mi slíbil, že mi pomůže vyhrabat tu moji díru, když ho pak nechám na pokoji. Jenže jak je slepý, tak hrabal víc do mě než do hlíny, krtek jeden.“

„No ty vypadáš,“ zlobí se kočička. „Takový pěkný kočič a ty si ho necháš takhle zničit.“

„Však ony mi ty chlupy zase dorostou,“ konejšil ji pejsek. „A teď už se nemrač, kočičko, a raději si pojdme zazpívat tu naši písničku!“

A tak si kočička vlezla do té díry a pejsek vyskočil z okna a zpívali u toho:

*Kočka leze dírou, pes oknem, pes oknem,
nebude-li pršet, nezmoknem,
nebude-li pršet, nezmoknem.*

„Teď ještě, aby nám zapršelo,“ povzdechla si kočička.

„A co když nezaprší?“

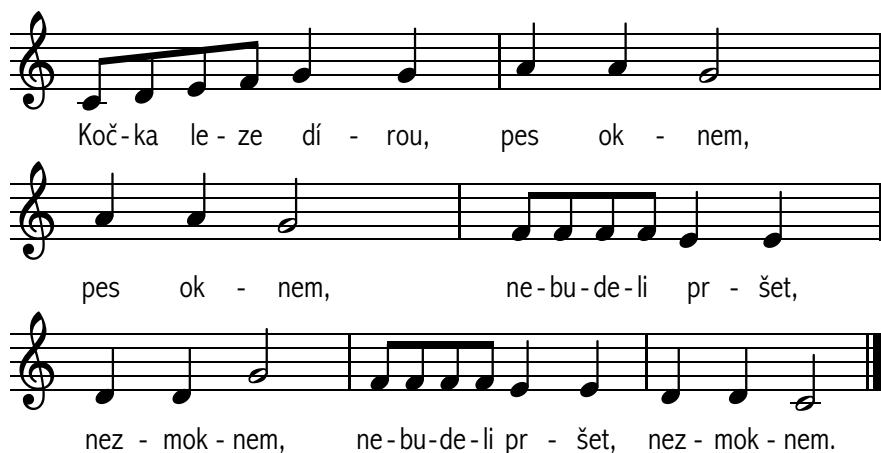
„To bychom pak nemohli tu písničku dozpívat,“ zesmutněla kočička.

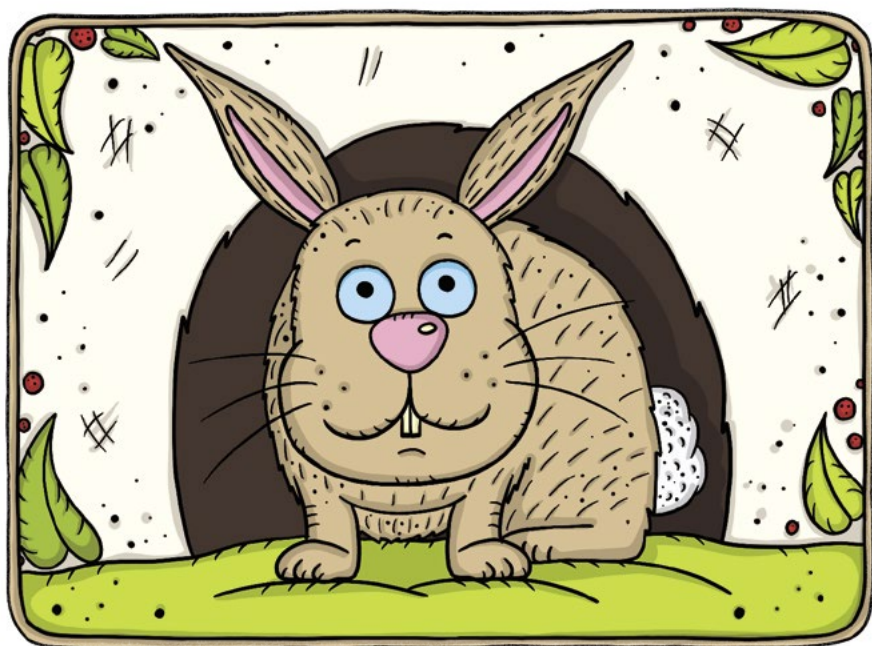
„Třeba se spletli. Však už se nám několikrát stalo, že předpověděli sluníčkové počasí a my jsme pak na procházce zmokli, vzpomínáš?“

„To je pravda... Jenomže teď bychom ten déšť naopak tuze potřebovali. Ale jenom na chvílku!“

„Jupííí!“ volají oba nadšeně a pustí se honem do zpěvu:

Sotva dozpívali, vyšlo jim sluníčko, a tak se na tom sluníčku oba pěkně usušili, pak se vzali za tlapičky a šli spokojeně domů.

ZAJÍČEK V SVÉ JAMCE

Po cestě si pejsek s kočičkou spokojeně pobrukují, a jak se tak blíží k domečku, uslyší volání: „Pomoooooc! Zachraňte mě někdoooo!“

Běží jako o závod, a když přiběhnou k plotu, nikoho nevidí. Opět se ozve volání: „Halóóóó! Tady jsem, dole!“

Pejsek s kočičkou se podívají do té díry, co pejsek vyhrabal, a vidí zajíce, jak na ně smutně kouká. „Óh!“ povzdychne si kočička a spustí:

*Zajíček v své jamce sedí sám, sedí sám.
Ubožáčku, co je ti, že nemůžeš skákat?
Chutě skoč, chutě skoč a vyskoč!*

„Já bych rád, ale nemůžu!“ naříká ten zajíc. „Nějak jsem se tu šprajcnul.“

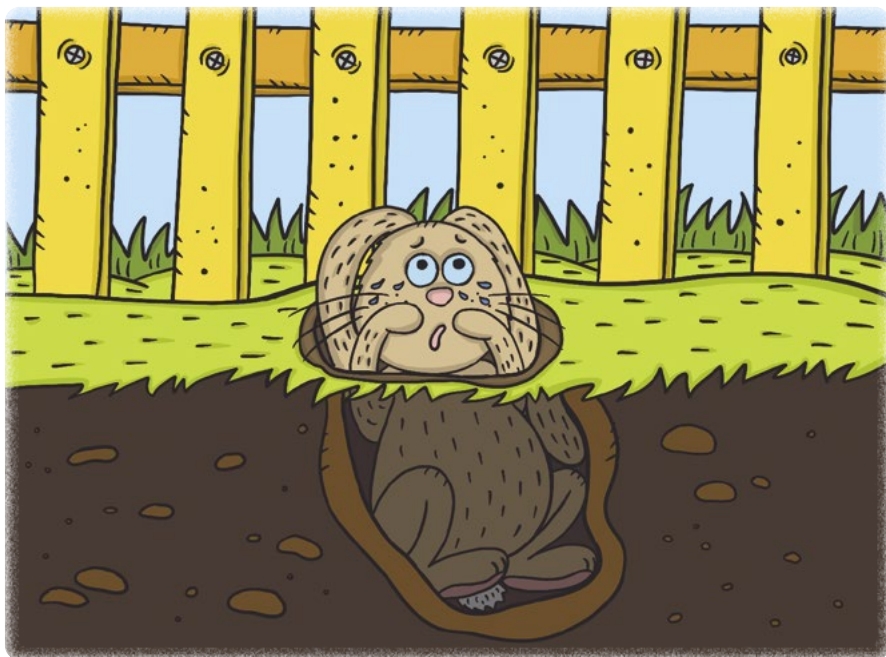
„Navíc to není žádná jamka, ale naše díra,“ mračí se pejsek. „Co tam děláš, zajíci?“

„Když já šel náhodou kolem a uviděl tu díru, tak jsem byl zvědavý a vlezl do ní. No a na druhé straně byly mrkvičky a ty já tuze rád!“

„Tak na mrkvičky se ti zachtělo,“ šklebí se pejsek. „A pročpak nemůžeš vylézt z té díry, co? Když jsi do ní vlezl, tak snad i vylezeš!“

„No... když já se těch mrkviček přejedl a teď mám velké bříško,“ přiznal se zajíc.

„Tak je to tedy!“ volá pejsek a honem běží na zahrádku a kočička za ním. Dívají se a dívají se po mrkvičkách nikde ani

stopy. „Propánajána!“ spráskla ruce kočička. „Vždyť on nám je všechny sněd'!“

Pejsek se na zajíce rozzlobil: „I ty jeden otesánku zajecí! Copak to se dělá, vloupat se někomu na zahrádku a sníst, co se ti zlíbí? Že se nestydíš!“

„Když já mám pro mrkvičky takovou slabost. Jakmile nějakou uvidím, tak ji hned sním! A pak se mi dějí takovéto věci,“ řekl zajíc a ukázal na uvízlé břicho.

„Dobře ti tak!“ zlobí se pejsek. „Neměls tam lézt!“

Zajíc se rozplakal. Litoval, že jim mrkvičky snědl, a slíbil, že už k nim na zahrádku nikdy nepůjde.

Kočičce bylo zajíce líto, a tak se nad ním slitovala. „Dobře, už neplač, zajíci. My tě s pejskem vytáhneme,“ řekla mu. „Ale ty nám na oplátku zazpíváš, ano?“

„Ano, ano!“ volá zajíc vesele. „Já moc rád zpívám!“

„Ale musíš při tom dělat přesně to, co se v té písni zpívá,“ vysvětlila mu kočička.

„Ach tak, už tomu rozumím,“ kývá hlavou zajíc. „Budu tedy zpívat a zároveň hrát divadlo!“

„Přesně tak,“ přikývla kočička.

Pak pejsek, ač nerad, vlezl do díry, vzal zajíce za nohy a táhl a táhl, ale zajíce nevytáhl. Zavolal tedy kočičku, ta chytla pejska, pejsek zajíce a táhli a táhli, až toho tlustého zajíce z díry vytáhli.

„Huráááá!“

Volá zajíc a chtěl si povyskočit, ale s tím velkým břichem mu to jaksi nešlo, a tak jen mával rukama a otáčel se dokola. To vám byla panečku podívaná!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Písničkový příběh pejska a kočičky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.